

GERARD KELLY

DE JONGEN
DIE VAN
REGEN HIELD

roman

Een moeder probeert haar zoon te beschermen,
maar alleen de waarheid kan hem redden

GERARD KELLY

**DE JONGEN
DIE VAN
REGEN HIELD**

roman

**Vertaald door
Bep Fontijn-Donatz**

Voorhoeve

*Een geheim bewaren is de eerste stap in het proces
om een zelfstandige persoonlijkheid te worden.
Het geheim prijsgeven is de tweede stap.*

Paul Tournier, *Secrets*

I

LONDEN

Proloog

Toen ik dertien was, raakte ik mezelf kwijt. Het was alsof het plotseling pikdonker om me heen werd en ik geen idee had waar ik was. Sommige mensen vragen me weleens: Hoe kan dat nu, dat je jezelf kwijt bent? Hoe bestaat het dat je niet weet wie je bent? Dat je niet eens weet wie je bent, komt vast zo stom op hen over. Maar als ze dat niet kunnen begrijpen, kan ik het niet uitleggen. Ik weet alleen dat er geen gemakkelijke weg terug is als je jezelf kwijtraakt. Kinderen knijpen zich soms in hun arm als ze niet zeker weten of ze dromen of niet. Dat zou ook moeten kunnen als je jezelf kwijt bent. Dan zou je je mouw moeten kunnen oprollen om vervolgens jezelf een klap op je arm te geven en eens in dat vlees te knijpen om te ontdekken wie je bent. Mensen die nooit verwaald zijn geweest, gaan ervan uit dat dat wel zal werken; ze denken dat je vanzelf wakker wordt als je iets voelt – een aanraking, of iets wat pijn doet. Bijvoorbeeld als je met de punt van een passer of een punaise over je knokkel krast tot het gaat bloeden en er een diep sneetje ontstaat. Je hoort verschrikt, in een reflex, je hand terug te trekken zodra je pijn voelt, en zeker als je een bloedende wond ziet. Maar wat als je dat nou niet doet? Als je er maar naar blijft kijken, gefascineerd door het effect van het metaal op het vlees en de diepe krassen in je huid, zonder dat je je ook maar iets aantrekt van de pijn? Op school gebruikte ik het mesje van een puntenslijper. Daarmee kon ik diepe sporen in mijn armen trekken, als snelwegen, voren in een omgeploegde akker, landingsbanen van vliegtuigen en voorbijvliegende ruimteschepen. Het probleem met jezelf verwonden om te ontdekken of je jezelf kwijt bent, is dat het inderdaad effect heeft: je ontdekt dat je jezelf nog meer kwijt bent dan je al dacht. Dat gevoel van de weg kwijt zijn gaat heel diep, veel dieper

dan je je kunt indenken. De scherpe punten en mesjes raken je alleen maar oppervlakkig. Het is alsof je een zaklamp aansteekt in het donker, in de verwachting dat je zo je weg kunt vinden, om dan plotseling door de lichtstraal tot de ontdekking te komen hoe erg je verdwaald bent.

1

Regen is vloeibaar water in de vorm van druppels, die ontstaan zijn door condensatie van waterdamp. De druppels komen als neerslag naar beneden omdat ze zo zwaar zijn dat ze worden aangetrokken door de zwaartekracht.

‘Rain’, Wikipedia

Colom schrok wakker en vloog overeind. De droom gleed weg als water uit een leeglopende badkuip. Alleen de vraag, het raadsel bleef in zijn gedachten hangen. In zijn droom was hij opnieuw in zee en probeerde hij uit alle macht de modderige kust te bereiken. Misschien dat hij zich daar ergens aan zou kunnen vastklampen en op de kant klauteren. Hij voelde nergens vaste grond onder zijn voeten. Elke keer als hij dichterbij de kant leek te komen, sleurde de stroming hem weer verder van de kust af. Als hij niet aan land kon komen, zou hij vast en zeker verdrinken wanneer zijn vermoeide armen en benen uiteindelijk volledig uitgeput raakten. Hij wist dat de oceaan hem voor zich opeiste en wilde opslokken. Hij wist ook dat hij uiteindelijk de kracht niet zou hebben om vol te houden. En zijn zus, die hij in het halfduister vanuit zijn ooghoek ook wild om zich heen zag trappen, evenmin. Hij kon haar niet bereiken, kon zijn lichaam niet haar kant op sturen. En zelfs als het hem wel zou lukken, wat zou hij dan voor haar kunnen betekenen? Ze zouden misschien samen verdrinken, of ieder afzonderlijk. Hoe dan ook, ze zouden beiden omkomen.

Toen hij wakker werd, probeerde hij het raadsel op te lossen, alsof het een vraag was uit een van de proefwerken van die dag: ‘Mijn zus verdrinkt en ik kan niet bij haar komen. Maar ik heb helemaal geen zus. Hoe kan ik mijn zus redden van de verdrinkingdood als ik helemaal geen zus heb?’

Het was donker in zijn kamer en in de rest van het huis was het stil, afgezien van de bekende geluiden: het zachte snurken van zijn vader, dat hij door de muur heen kon horen, de verwarmingsketel, die op de benedenverdieping recht onder zijn kamer stond, en aanging om het huis alvast op temperatuur te brengen. Was hij daar misschien wakker van geworden? Maar dat kon haast niet: hij wás al wakker, voor hij de verwarmingsketel hoorde tikken. Hij gooide zijn benen over de rand van zijn bed en schuifelde op blote voeten naar zijn ladekast om een schone pyjama te pakken.

Ondanks de onderbroken nacht was hij de volgende morgen vroeg op en hij had zich al gedoucht en aangekleed toen zijn moeder het ontbijt klaar ging zetten. Ze spraken geen van beiden; de stilte werd opgevuld door het golvende ritme van het radionieuws op de achtergrond. Zijn vader was al naar zijn werk.

Nadat Fiona Colom naar school had gebracht, ruimde ze de ontbijtboel op en ging ze een mand vol schone was opvouwen. Het duurde even voor ze de klamme lakens in Coloms kamer vond. Het onbehaaglijke gevoel dat haar al weken achtervolgde, kwam opnieuw boven omdat ze voor de zoveelste keer doorweekt beddengoed in de wasmachine moest stoppen. De hele dag door dacht ze aan de angstdromen waar haar zoon duidelijk last van had. Later die dag, toen ze in een winkel vol serviesgoed tegenover een zwaar opgemaakte, ongeïnteresseerde verkoopster bij de toonbank stond, merkte ze dat ze kribbig en onredelijk was.

‘Mevrouw Dryden. D-R-Y-D-E-N. Ze hebben gebeld en het zou vandaag voor me klaarstaan.’

Ze volgde de blik van het meisje, dat heel langzaam de lijst met

bestellingen langsging. Fiona kon haar naam zelfs op zijn kop halverwege de lijst zien staan. Ze moest zich inhouden om hem niet aan te wijzen en keek voor de vierde keer op haar horloge om aan te geven dat ze haast had.

‘O ja, hier staat het,’ zei het meisje uiteindelijk, alsof ze eraan had getwijfeld. ‘Zes gebakbordjes en een juskom in Blueberry Mist. Ik zal ze even uit het magazijn halen.’

Fiona wipte van haar ene op haar andere been om nog eens te benadrukken dat ze haast had, maar het meisje was al verdwenen door een amper zichtbare deur achter de toonbank. Kwart voor drie. Als ze om drie uur terug bij de auto was, kon ze nog net op tijd zijn om Colom op te halen. Ze vond het vreselijk om te laat te zijn nu hij na zo’n lange periode thuis geweest te zijn opnieuw naar school was gegaan. Eigenlijk had ze er spijt van dat ze het serviesgoed vanmiddag was gaan ophalen, maar ze kwam de laatste tijd zo weinig in het centrum en ze had gehoopt dat ze alleen maar even de winkel binnen had hoeven wippen. Wat ook meespeelde, was dat ze het eigenlijk vreselijk vond dat ze zulk duur serviesgoed had besteld. Ze stoorde zich aan de pretentieuze sfeer van de winkel en aan de hooghartigheid van het personeel. De winkel maakte deel uit van een kathedraalachtig, glazen winkelcentrum en straalde een overdreven luxe uit. David bleef er maar op hameren dat ze nu geld genoeg hadden om dit soort dingen te kopen, maar zij vroeg zich na al die jaren waarin ze elk dubbelkje had moeten omkeren voor ze het uitgaf af of het wel juist was zo veel uit te geven.

Ze had ook, tegen beter weten in, gehoopt dat de lunch met Susie niet zou uitlopen op een ondervraging waar de Stasi niet voor zou onderdoen. Haar problemen gingen in het roddelcircuit van de kerk rond als een dansende kat op YouTube. Toen ze uiteindelijk afscheid van elkaar hadden genomen, waren de vragen van haar vriendin in de lucht blijven hangen. Susie had haar voorzichtig duidelijk willen maken dat de zorgen om het gezin al snel uitgroeiden tot twijfels aan haar kwaliteiten als echt-

genote en moeder. Haar vrome echtgenoot was boven alle twijfel en kritiek verheven. Over hem roddelen was in feite zonde, maar Fiona was niet onschendbaar. Degenen die ervan overtuigd waren dat zij niet goed genoeg was voor zo'n man genoten overduidelijk van haar worstelingen.

'En wat ga je nu doen?' had Susie zonder omhaal gevraagd; dat paste prima bij haar zakelijke uiterlijk: het geverfde, korte kapsel en haar grijze mantelpakje. Ze was perfect opgemaakt en met haar smalle designbril straalde ze uit dat ze serieus genomen wenste te worden. Fiona probeerde eerlijk te zijn, maar noch haar kapsel, dat al drie weken geleden geknipt had moeten worden, noch haar kleding die eerder toevallig uit de kast geplukt leek te zijn dan strategisch gepland, straalde een 'zakelijke directheid' uit.

'Ik weet het gewoon niet. We hebben een paar ideeën besproken, programma's die we zouden kunnen volgen of plaatsen waar we Colom naartoe zouden kunnen sturen, maar eerlijk gezegd heb ik in geen van die opties vertrouwen. Het kost me vrijwel elke dag al bijna al mijn energie om te voorkomen dat David uit zijn vel springt.'

Susie had haar bladerdeeggebakje minutieus in acht keurige stukjes gesneden en er waren er nog zes van over. Ze hadden allebei voor de gezonde volkorenbroodjes gekozen en Susie was zich daarnaast nog te buiten gegaan aan een puntje taart als dessert. Fiona vroeg zich af wie van Susies werknemers vanmiddag het slachtoffer zou zijn als zij zich straks op kantoor afreageerde omdat ze te veel calorieën had binnengekregen.

'Colom is deze week voor het eerst na de kerstvakantie weer naar school gegaan,' vertelde ze. 'Ik doe mijn best ervoor te zorgen dat we zonder kleerscheuren de dag door kunnen komen. Ik probeer iets te bedenken wat tot een langdurige verandering kan leiden, maar ik heb echt geen idee. Ik vertrouw op God. Ik bid ervoor, hoewel ik wat dat betreft de laatste tijd niet veel succes heb gehad. En ik ga maar door: overtuigen, vleien, zo goed mogelijk voor hen beiden zorgen.'

‘En wat zeiden de artsen?’ Vier stukjes opgegeten, nog vier over – een volmaakt vierkant.

Aha, daar was de vraag. Dat was de reden waarom Susie met haar had afgesproken. Met ‘artsen’ bedoelde ze professionals buiten de kerk: mensen die er moeite mee zouden hebben om hun stijl van opvoeden te begrijpen. Mensen aan wie je alles wat je deed moest uitleggen. Een van de dingen die hun groep had geleerd, was dat je dat soort mensen uit de weg moest gaan: ze zouden hun problemen onder elkaar wel oplossen. Ze waren geen fundamentalistische christenen of fanatiekelingen, maar vormden een gemeenschap met duidelijke overtuigingen. Het was zo veel gemakkelijker om om te gaan met mensen die dat begrepen, en accepteerden.

‘We zijn hierover nog met niemand gaan praten. David wil dit heel graag op onze eigen manier oplossen. Ik weet niet of we het nog langer vol kunnen houden. We hebben hier echt hulp bij nodig.’

Op dat moment was de serveerster hun tafel komen afruimen en het gesprek bleef nagalmen, rondtollend als de wielen van een auto die net een ongeluk heeft gehad.

Fiona had van de gelegenheid gebruikgemaakt om haar jas te pakken. ‘Ik moet Colom ophalen en ik mag niet te laat komen,’ had ze gezegd, ‘en ik moet eerst nog wat boodschappen doen.’ Ze begreep uit Susies blik wel dat die de ondervraging zou voortzetten zodra ze de kans kreeg.

Susie had door haar zorgvuldig opgebouwde muur heen weten te breken en haar van haar stuk gebracht.

Toen het meisje terugkwam met haar serviesgoed, glimlachte Fiona naar haar; ze hoopte maar dat ze niet te ongeduldig was overgekomen. Ze betaalde en bedankte haar nog eens. Snel liep ze vervolgens naar de lift van de parkeergarage. De woorden die ze nog nooit eerder hardop had uitgesproken galmden na in haar hoofd: ‘We hebben hier echt hulp bij nodig.’ Het probleem was niet opgelost omdat ze het hardop had uitgesproken, maar door

het tegen Susie te zeggen had ze het ook tegenover zichzelf toegegeven. Elke stap die ze in de richting van de auto zette, bevestigde het. Toen ze uiteindelijk invoegde in het verkeer in Hammersmith stond het voor haar als een paal boven water. En ze zou het onderwerp ook binnen niet al te lange tijd thuis moeten aansnijden. Ze hadden hulp nodig, en wel zo gauw mogelijk.

Ze klemde haar smartphone in de handsfreehouder en toetste de eerste sneltoets in. De hele week al hadden David en zij alleen maar via de voicemail met elkaar gecommuniceerd. Ze had twee keer zijn telefoontje gemist toen hij haar terugbelde. Vanwege hun volle agenda's kon het wel weken duren voor ze aan een diepgaand gesprek toekwamen. Ze waren óf allebei op een verschillende plaats óf wel bij elkaar maar met zo veel mensen om hen heen dat ze onmogelijk een gesprek onder vier ogen konden voeren. En als ze wel met zijn tweeën waren, waren ze zo moe dat ze geen energie hadden voor een echt gesprek en maar liever gingen slapen.

Davids stem liet haar op een nauwgezette, afgemeten toon weten dat ze een boodschap kon achterlaten of dat ze, als ze dringend hulp nodig had, het Pastorale Noodnummer kon bellen. 'Ja, opnieuw met mij,' zei ze na de pieptoon. 'Ik moet vanavond echt met je praten. Als ik al slaap wanneer je thuiskomt, wil je me dan wakker maken? Bedankt.' Voldaan omdat ze nu A had gezegd en iets in gang had gezet, verbrak ze de verbinding. Eigenlijk wist ze niet meer wat ze moest doen. Ze moesten nu knopen doorhakken. Ze hadden verplichtingen. Fiona wist niet hoe ze hem kon laten afwijken van de weg die hij was ingeslagen, zonder ook zijn levenswerk op zijn kop te zetten. In de tussentijd moest ze Coloms welzijn vooropstellen; dat was belangrijker dan wat ook, zelfs belangrijker dan haar huwelijk. En zeker belangrijker dan de kerk.

Toen ze de laatste hoek omsloeg en de winkels en het verkeer van de Fulham Road achter zich liet, wist ze meteen dat er iets niet in de haak was. Het afgesproken plekje naast de bushalte was

leeg. Daar hoorde Colom nu te staan, met zijn afzakkende, te lange broek en zijn donkere krullende haar dat voortdurend in beweging was, alsof zijn hoofd zo zwaar was dat hij het niet stil kon houden. Wat voor weer het ook was en hoe het ook met Coloms gezondheid was gesteld, zijn haar danste altijd in de wind. Ze had het idee dat ze hem daaraan zelfs zou herkennen aan de overkant van de O2-Arena, het grote evenementencomplex langs de Thames. Maar vandaag was hij nergens te zien. Ondanks al haar inspanningen was ze door het drukke verkeer toch nog te laat gekomen en de stroom donker geklede scholieren, die als een kudde koeien de school uit kwam stromen, werd al dunner. Het was wel duidelijk: Colom was nergens te vinden. Fiona schoof de honderdduizend logische verklaringen voor zijn afwezigheid aan de kant en voelde de paniek in zich opkomen.

Een familiegeheim in een domineesgezin

Colom heeft al jarenlang een nachtmerrie waarin hij een meisje van de verdrinkingsdood probeert te redden. Hij is ervan overtuigd dat het meisje in zijn droom zijn zus is, maar als enig kind van een predikanten-echtbaar is dat onmogelijk, toch? Hij raakt meer en meer in zichzelf gekeerd, trekt zich terug op zijn kamer, komt in de problemen op school en begint te geloven dat zelfmoord de enige uitweg is.

Zijn moeder Fiona raakt in paniek, bang om haar zoon voor eens en altijd te verliezen. Haar man weigert professionele hulp in te schakelen. Hij vindt dat ze dit binnen de kerk moeten oplossen. In haar wanhoop slaat Fiona samen met Colom op de vlucht... Maar wanneer zal ze durven erkennen dat alleen de waarheid Colom kan redden?

Gerard Kelly is schrijver, spreker en dichter, en samen met zijn vrouw medeoprichter van The Bless Network, een netwerk van kerken in Nederland, Engeland, Frankrijk, Kroatië en Spanje. Hij was jarenlang voorganger in Cross Roads Amsterdam.

NUR 302

ISBN 978 90 297 2408 1

9 789029 724081

Voorhoeve

www.uitgeverijvoorhoeve.nl